

**CIU HA COMÈS ERRORS DE PRINCIPI
EN L'ORIENTACIÓ ECONÒMICA DEL
GOVERN**

Cinto Ros
Ombrevella

Catedràtic emèrit de política econòmica a la UB

Les finances de la Generalitat

Són ja quasi dos anys d'orientació econòmica del govern. Tot reconeixent sempre els esforços per quadrar els números pressupostaris, en condicions adverses (com el tripartit el 1908-09), no sorprendrà el lector la meua posició crítica ja mantinguda en articles anteriors. Les meves objeccions són d'arrel, de criteris bàsics, des dels meus –i perdonin– 45 cursos de política econòmica a tres universitats. Sintetitzo les meves reserves i suggeriments:

1- NO S'HAURIA DE DEIXAR mai, dins les negociacions amb Madrid, el desmesurat i injust dèficit fiscal com a teló de fons necessari, “espoli” endèmic i únic en la comparativa internacional i dins Espanya. Madrid necessita un compte depurat de les recaptacions a les seues i fins i tot d'impostos especials com ara carburants i dels seus 720.000 funcionaris, amb duplicacions paleses.

2- POTSER –HOM HO CREU– desmarcar-se de la recepta europea/merkeliana de l'austeritat pública a costa de tot que aplicada ja els darrers cinc anys està fracassada, ja que la Unió Europea (com a mínim set països entre els quals Catalunya i Espanya) torna a la recessió 2012-2013. Ara bé, si aquesta és la doctrina, la solució única abraçada pel govern, la cosa es complica.

3- PER FAVOR, NO TANTA fixació amb els resultats financers del tripartit, sotmesos a 1 i 2 i a una davallada del producte català del 5% el 2009. Encara estic esperant una llista de les seves nombroses inversions en equipaments –alguns encara ara “inaugurats” per CiU–; el conseller Castells va mantenir el que va poder el 2008-2010, penso que amb bon criteri, atesa la davallada de la despesa/demanda privada (2010-11 sense recessió PIB català). I és que això “del braç i la màniga” ni és aplicable a les llars per assolir habitatge ni a les empreses per invertir en nova maquinària; imagini's per a un sector públic garant del duel econòmic.

EM SEMBLA, MODESTAMENT, que aquest marc, “rebel·lia fiscal”, posada en qüestió de la medicina europea inútil, i mirada al futur no a la muntanya de sal és ben diferent de la cantarella oficial, capficada en les tisorades, convulsiva tot plegat, en tot cas sempre tristot. I dins aquest marc explícit negociar el que es vulgui i es pugui amb

Madrid, sent conscients que la Hisenda estatal sempre tindrà ara una coartada en la seva pròpia precarietat.

MENTRESTANT PER ACÍ ens ocupem d'una munió de detalls, confirmant una altra vegada allò que “el gust aferrissat, sistemàtic, dels catalans/-es pel petit detall ens pot fotre” (refrany propi i prou pensat). Que si l'euret o els dos, que si les taxes universitàries que amb l'augment no arribaran ni al 20% real del cost, que si la carmanyola, que si l'impacte de l'IVA en gran mesura absorbit atesa l'atonia de la demanda o abusivament traslladat al consumidor quan el restaurant o el comerç mai el liquidarà totalment a Hisenda, tributari per mòduls o directament (encara hi faran negoci, l'anomenada renda fiscal).

I EN CANVI NO HA ENTRAT en el debat públic la greu qüestió, tan senzilla, de si la declaració de la renda és un criteri just i únic per modular quantitat de tractaments diferenciats-matrícules i beques, ta-

He trobat a faltar, des del mateix desembre del 2010, un programa de política econòmica d'objectius suficients, que es poguessin anar seguint, i no l'únic de corregir el dèficit

PEP DUIXANS

xes i devolucions, tarifes de transport públic, habitatge protegit, etc. No sabem, tots, tots, que la possibilitat de frau fiscal és totalment diferent entre els que cobren per nòmina vista –privada o pública– i els que, ben nombrosos, tenen i exerceixen, un bon marge de no-declaració de rendes: professionals de tota mena, per exemple metges –li donen factura?–, oficis de treballs de tot tipus, titulars de pimes industrials i comercials, gaudidors de sicavs... Hi han pensat realment els gestors de les nostres finances i és que una justícia aparent pot de fet esdevenir una injustícia oberta, palesa? Com ho pensen corregir? Pel seu silenci en aquest tema, no trencat pels mitjans i àdhuc “experts”, em sembla que de cap manera.

I HE TROBAT A FALTAR sempre, des del mateix desembre del

2010, un programa de política econòmica des de la Generalitat, d'objectius suficients –activitat, ocupació, inversió, exportacions, R+D públic...– que es poguessin anar seguint, i no l'únic de corregir el dèficit, amb les seves mesures en ús dels estris en mans de la nostra Generalitat, que no són pocs, malgrat tot, uns 40.000 milions de despesa anual amb la seva orientació, capacitat reguladora.

UNA PROPOSTA PER AFLUIXAR el cinturó financer de la Generalitat seria aprofitar l'entusiasme i les xarxes de l'Onze de Setembre per a una emissió de bons “patriòtics” de 10.000 M, a quatre anys, interès a 3,5% per sobre dels dipòsits, comissions no abusives, amortització al termini amb millor situació econòmica. Garantia? El patrimoni de la Generalitat i el seu pressupost.

Tota la nostra cultura

Isabel Llauger

Directora de comunicació

En Javier Cercas va néixer a Ibañero, però des dels quatre anys va viure i créixer a Girona. Va estudiar als maristes de la ciutat Immortal, es va llicenciar a la UAB, va fer de lector als EUA, viu a Barcelona i és professor en excèdència de la Universitat de Girona.

En Javier Cercas presenta avui, amb tota la solemnitat que el llibre mereix, en un acte per a la premsa nacional, estatal i internacional, a l'ajuntament de Girona, la seva darrera novel·la, *Las leyes de la Frontera*.

Un llibre magnífic on retrata hàbilment una Girona postfranquista, plena de delinqüents i de *xoriços*. Un llibre on parla d'una generació desestructurada que es va dei-

xar seduir i matar per l'heroïna. Un llibre on parla d'una ciutat i dels seus individus que, com tantes altres de Catalunya, en aquells moments, no sabia gaire bé cap on anava però que va saber evolucionar fins a convertir-se en la ciutat moderna que és ara.

I ho fa en castellà. En Javier Cercas escriu en castellà i parla de nosaltres. De les nostres ciutats, dels nostres carrers,

de les nostres mancances, de les nostres pors, de la nostra història, dels nostres coneguts...

Algú podria pensar o defensar que, si ho escriu en castellà (i per tant no és literatura catalana) tampoc és cultura catalana? No. No ho pot pensar ningú. Perquè si algú ho pensés o defensés aquest despropòsit, també hauria de pensar que Juan Marsé, Enrique Vila-Matas, Carlos Ruiz Zafón, Il-

defonso Falcones, Manolo Vázquez-Montalbán, Nèstor Lujan, Eduardo Mendoza, Sánchez Pinyol, Gil de Biedma, Carlos Barral, Carmen Laforet, Goytisolo i tants i tants d'altres que han escrit i retratat (en castellà) les nostres ciutats, les nostres famílies, les nostres empreses, les nostres tradicions no formen part de la nostra cultura. I això, estimats lectors, a part de ser una autèntica bajanada,

seria una mentida descomunal.

En uns temps tan delicats en els quals ens anem carregant de raó i ampliem els arguments que ens van distanciant d'aquells que consideren que la Generalitat estafa la resta de l'Estat i que és un despropòsit les reivindicacions que la ciutadania de Catalunya està fent, ens cal ser curiosos i no deixar-nos perdre, per ignorància, sectarisme i un mal entès sentiment nacionalista, tot allò que també ens pertany i forma part del que som, també, nosaltres.